

Sygn. akt I C 252/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2021 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa A. D.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki A. D. na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. kwotę 1817 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 252/21

UZASADNIENIE

Powódka A. D. w pozwie przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wniosła o pozbawienie w całości wykonalności nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 kwietnia 2005 r. sygn akt VII Nc 648/05 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 23 czerwca 2005 r. i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Powódka wskazała, że na podstawie powyższego tytułu wykonawczego wszczęte zostało przez (...) im. (...) z siedzibą w G. postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce, które postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2006 r. zostało umorzone, kolejne postępowanie egzekucyjne wszczęte przez stronę pozwaną po cesji wierzytelności zostało umorzone w 2009 r. Powódka podała, że w 2013 wszczęte zostało kolejne postępowanie egzekucyjne przeciw niej, w którym powódka złożyła wniosek o rozłożenie należności na raty po 100 zł miesięcznie, komornik zaś rozłożył zobowiązanie na raty po 1 000 zł. Postępowanie to zostało umorzone 28 maja 2014 r. W 2015 r. Komornik Sądowy Andrzej Suszycki ponownie wszczął postępowanie egzekucyjne naliczając po raz kolejny koszty zastępstwa wierzyciela w tym postępowaniu. Powódka podała, że od czerwca 2016 r. do stycznia 2021 r. uiściła łącznie kwotę 26 718 zł, a na dzień 14 października 2020 r. uzyskała informację, że zaległość wynosi 10 218 zł, w tym kwota główna 4 299,06 zł. Zdaniem powódki w odniesieniu do nowelizacji dotyczącej naliczania odsetek stosowane przez wierzyciela i komornika odsetki mają niewątpliwie charakter lichwiarski, a to prowadzi do nieuczciwego i niekończącego się wzbogacenia strony pozwanej. Powódka podniosła, że od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny maksymalne odsetki za opóźnienie poczynając od 1 stycznia 2016 r. wynosiły 7 % i w takiej wysokości powinny być naliczane wobec powódki. Powódka podniosła również zarzut przedawnienia odsetek, a nadto wskazała, że na wartość przedmiotu sporu składają się należność główna 4 299,06 zł, koszty adwokackie 600 zł, odsetki zaległe do 14 października 2020 r. w kwocie 4 580 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Strona pozwana podniosła, że nie posiada legitymacji procesowej biernej, ponieważ powództwo powinno

być wytoczone przeciwko wierzycielowi widniejącemu w tytule wykonawczym. Strona pozwana zaprzeczyła też przedawnieniu roszczenia w części, a także możliwości kwestionowania wysokości odsetek wynikających z prawomocnego orzeczenia sądowego. Podniosła, że powództwo przeciwegzekucyjne nie jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym mającym na celu zmianę prawomocnego orzeczenia. Wskazała także, że zarzuty powódki nie mieszczą się w żadnej z podstaw wynikających z art.840 k.c. Niezasadne jest również opieranie powództwa na zarzucie naruszenia zasad współżycia społecznego. Przepis art.5 k.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy powództwa. Strona pozwana podniosła, że to powódka postępuje wbrew zasadom z art. 5 k.c., bowiem nie wywiązała się z zobowiązania, które zaciągnęła, nie spełniała dobrowolnie zobowiązania wobec wierzyciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2005 r. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze nakazał A. D., aby zapłaciła Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im.F. z siedzibą w G. kwotę 4 299,06 zł z umownymi odsetkami w wysokości 40 % w stosunku rocznym do co kwoty 3 922,16 zł od dnia 18 marca 2005 r. i ustawowymi odsetkami co do kwoty 376,90 zł od dnia 18 marca 2005 r. oraz kwotę 701 zł tytułem kosztów procesu. W dniu 23 czerwca 2005 r. nakazowi zapłaty została nadana klauzula wykonalności.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27.04.2005 r. – k.8

(...) im. (...) wszczął egzekucję przeciwko powódce w lipcu 2005 r. W postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku określono zaległość powódki jako dłużnika na kwotę 4 299,06 zł z tytułu należności głównej, 554,71 zł z tytułu odsetek do 20 lipca 2007 r. i dalszych odsetek 5,24 zł dziennie od 21 lipca 2005 r., kosztów procesu 701 zł, kosztów zastępstwa procesowego 1 000 zł, opłaty egzekucyjnej 1 182,02 zł i 10 zł wydatków gotówkowe. W dniu 27 lipca 2006 r. strona pozwana (...) Sp. z o.o. wniosła o kontynuację egzekucji rozszerzając wniosek egzekucyjny o koszty postępowania klauzulowego. Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2006 r. Komornik umorzył to postępowanie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji i ustalił koszty postępowania na 53,34 zł.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji – k.87, wezwanie do zapłaty należności w sprawie III Km 2735/05 – k.10, wniosek wierzyciela – k.90, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz (...) Sp. z o.o. z dnia 19.04.2006 r. – k.95, postanowienie z dnia 27.06.2006 r. – k.98, postanowienie z dnia 31.08.2006 r. w sprawie III Km 2735/05 – k.11

W dniu 28 sierpnia 2009 r. ten sam komornik wszczął postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. przeciwko powódce, a należności podlegające egzekucji określił na 4 299,06 zł należności głównej, 7 181,56 zł odsetek do 28 sierpnia 2009 r., 701 zł kosztów procesu, 1 200 zł kosztów zastępstwa adwokackiego w egzekucji, 1003,34 zł kosztów poprzedniej egzekucji i 125 zł kosztów klauzuli, 1 996,49 zł opłaty egzekucyjnej i 11,30 zł wydatków gotówkowych. Postanowieniem z dnia 15.06.2010 r. komornik umorzył to postępowanie wobec bezskuteczności egzekucji.

Dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie Km 5082/09 – k.12, wniosek o wszczęcie postępowania z dnia 21.08.2009 r. – k.99, postanowienie z dnia 15.06.2010 r. – k.102

W dniu 6 sierpnia 2010 r. strona pozwana wniosła o wszczęcie egzekucji przeciwko powódce. Postępowanie to zakończyło się umorzeniem na podstawie art.824 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z bezskutecznością egzekucji 4 kwietnia 2011 r.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji – k.106, postanowienie z dnia 04.04.2011 r. – k.109

Kolejnym zawiadomieniem z dnia 1 października 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku wszczął egzekucję przeciw powódce na podstawie wniosku strony pozwanej z dnia 25 września 2013 r. i wskazał, że egzekucji podlegają oprócz należności głównej, kosztów procesu z nakazu zapłaty i kosztów klauzuli, odsetki do 1 października

2013 r. w kwocie 13 808,15 zł i dalsze odsetki od 2 października 2013 r. w kwocie 5,09 zł dziennie, koszty zastępstwa w egzekucji 600 zł, koszty poprzedniej egzekucji 2 358,47 zł oraz opłata egzekucyjna 3 283,75 zł.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji – k.112 – 113, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie Km 5206/13 – k.14

Powódka zwróciła się do komornika o rozłożenie zadłużenia na raty, a komornik rozłożył jej dług na raty po 1 000 zł od listopada 2013 r. Powódka w piśmie z dnia 21 listopada 2013 r. poinformowała komornika, że zwracała się o rozłożenie długu na raty po 100 zł, a kwota 1 000 zł przewyższa jej możliwości i ponowiła prośbę o rozłożenie zadłużenia na raty po 100 zł miesięcznie. Komornik

Dowód: pismo do dłużnika – k.16, 19 – 20 pismo dłużniczki z 21.11.2013 r. – k.17

Następnie komornik postanowieniem z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie Km 5206/13 umorzył postępowanie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 150 zł.

Dowód: postanowienie z dnia 28.05.2014 r. w sprawie Km 5206/13 – k.21 – 22

Kolejne postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte we wrześniu 2015 r. w sprawie Km 3666/15. Komornik ustalił koszty zastępstwa procesowego w egzekucji na 600 zł. Wskazał, że odsetki do 9 czerwca 2016 r. wynoszą 18 128,29 zł, następnie odsetki od 10 czerwca 2016 r. wynoszą 4,70 zł dziennie, koszty poprzedniej egzekucji 1 456,18 zł, opłata egzekucyjna 1 976,76 zł, podatek VAT 454,65 zł, wydatki gotówkowe 8,42 zł.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji – k.121 – 122, postanowienie z dnia 30.09.2015 r. w sprawie Km 3666/15 – k.23, zajęcie wynagrodzenia za pracę z 9.06.2016 r. – k.24 – 26

W dniu 15 lutego 2018 r. odsetki wynosiły 14 991,53 zł, opłata egzekucyjna 2 352,51 zł, podatek VAT 541,08 zł.

Dowód: zajęcie wierzytelności – k.27 – 28

W zawiadomieniu o zajęciu wierzytelności pieniężnej wysokość odsetek została określona na 11 186,45 zł, opłata egzekucyjna na 2 322,83 zł.

Dowód: zawiadomienie o zajęciu z 8.04.2019 r. – k.29

Na dzień 14 października 2020 r. zaległość powódki wynosiła z tytułu należności głównej 4 299,06 zł, odsetek do dnia 14 października 2020 r. 4 580,22 zł, opłaty egzekucyjnej 1 331,89 zł i wydatków gotówkowych 6,05 zł.

Dowód: informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej Km 3666/15 – k.30

Na konto komornika wypłynęła łącznie kwota 26 718,01 zł.

Dowód: zestawienie środków przekazanych na konto komornika – k.31 – 32

Zaległość na dzień 2 marca 2021 r. wynosi 4 299,06 zł z tytułu należności głównej, odsetek do dnia 2 marca 2021 r. 3 231,30 zł, odsetek od 3 marca 2021 r. 1,53 zł dziennie, opłaty egzekucyjnej 1 129,55 i wydatków gotówkowych 1 129,55 zł.

Dowód: informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej – k.64 w aktach Km 3666/15

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art.840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu braku legitymacji procesowej biernej podniesionego przez stronę pozwaną. Zarzut ten jest zupełnie bezzasadny, bowiem jak wynika z dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną, na jej rzecz nadano klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 27 czerwca 2006 r. Tytuł egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 27 czerwca 2006 r. Zatem stanowi tytuł wykonawczy, na podstawie którego strona pozwana prowadzi egzekucję. Strona pozwana nie uzasadniała szerzej, w związku z czym powódka miałaby występować przeciwko (...), skoro nie prowadzi ona przeciwko powódce postępowania egzekucyjnego, wszak na podstawie umowy powierniczego przelewu wierzytelności uprawnienia wynikające z nakazu zapłaty z dnia 27 kwietnia 2005 r. przeszły na stronę pozwaną, która jest wierzycielem i prowadzi egzekucję.

Nie budzi wątpliwości, że w sprawie istnieje prawomocne orzeczenie, którym jest nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i Sąd jest nim związany zgodnie z przepisem art.365 § 1 k.p.c. Jednakże treść przepisu art.840 § 1 pkt 1 k.p.c. umożliwia ingerencję w taki tytuł, przy spełnieniu określonych przesłanek. Powództwo opozycyjne skierowane przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu, nie może jednak naruszać powagi rzeczy osądzonej.

Wskazać należy, że na dzień 2 marca 2021 r. zaległość powódki wynosiła 8 665,96 zł. Powódka wniosła o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości, a wartość przedmiotu sporu określiła na kwotę 9 479,28 zł, więc nie mogło być mowy o pozbawianiu tytułu wykonawczego wykonalności w całości. Zwrócić należy uwagę, że powództwo o pozbawienie tytułu wykonalności w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 kwietnia 2005 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w całości, nie mogło zostać uwzględnione, ponieważ z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym dłużnik traci prawo wytoczenia powództwa opozycyjnego. Powództwo opozycyjne ma charakter powództwa zmierzającego do wydania orzeczenia konstytucyjnego, gdyż wyrok taki przekształca istniejący dotąd między stronami stosunek prawny i działa ex nunc. Celem powództwa opozycyjnego jest udaremnienie możliwości przeprowadzenia jakiegokolwiek egzekucji i powód w pełni osiąga cel związany z tym powództwem, jeżeli uzyska rozstrzygnięcie stwierdzające, że tytuł został pozbawiony wykonalności. W razie więc wyegzekwowania należności objętej tytułem wykonawczym powództwo opozycyjne już z tego względu jest bezprzedmiotowe. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 stycznia 2021 r. sygn.. akt I Aca 283/20). Na tę okoliczność słusznie zwróciła uwagę strona pozwana w odpowiedzi na pozew. W zakresie różnicy pomiędzy tymi kwotami 9 479,28 zł a 8 665,96 zł, tj. co do kwoty 813,32 zł powództwo podlegało oddaleniu wobec jego wyegzekwowania.

Powództwo opozycyjne podlegało rozpoznaniu w zakresie kwoty 8 665,96 zł. Jednak i w tej części podlegało oddaleniu. Powódka nie przedłożyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, po pierwsze, za jaki okres pozostają do spłaty odsetki umowne, po drugie, w jakiej wysokości w poszczególnych latach odsetki były naliczane od kwoty wskazanej w tytule wykonawczym.

Oczywistym jest, że termin przedawnienia odsetek wynosi 3 lata zgodnie z art. 118 k.c. Powódka jednak nie zwróciła uwagi, że nie wskazała za jaki okres konkretnie odsetki miały ulec przedawnieniu i nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dowodów zgodnie z art. 6 k.c. Uszło też uwadze powódki, że postępowanie Km 3666/15 zostało wszczęte 1 października 2015 r. na skutek wniosku strony pozwanej jako wierzyciela, który wpłynął do komornika 10 września 2015 r. Postępowanie to zatem toczy się ponad 5,5 roku. W czasie trwania postępowania egzekucyjnego odsetki nie mogły więc ulec przedawnieniu. Według informacji o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej z dnia 2 marca 2021 r. odsetki na ten dzień wynosiły 3 231,30 zł. Brak jest jednak dowodu określającego termin początkowy naliczania tych odsetek oraz ich wysokości. W związku z tym nie sposób ustalić, czy istotnie mogło dojść do przedawnienia odsetek i

w jakim zakresie. Sąd nie jest obowiązany prowadzić postępowania dowodowego z urzędu. Jednak zauważyć należy, co wynika z ustaleń stanu faktycznego, że strona pozwana każdorazowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności egzekucji wnosila ponownie o wszczęcie egzekucji. Pierwszy wniosek o wszczęcie egzekucji pochodzi z lipca 2005 r., umorzenie nastąpiło 31 sierpnia 2006 r., przed upływem terminu 3-letniego strona pozwana wniosła o wszczęcie egzekucji w dniu 28 sierpnia 2009 r., a postępowanie to umorzone zostało 15 czerwca 2010 r., kolejna egzekucja została wszczęta 6 sierpnia 2010 r. (upłynęły nie całe dwa miesiące), a umorzona 4 kwietnia 2011 r. Kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji wpłynął do komornika 1 października 2013 r., zatem po 2 latach i ponad 4 miesiącach, postępowanie to umorzono 28 maja 2014 r. i obecnie prowadzone postępowanie wszczęto we wrześniu 2015 r. Bacząc na te daty brak jest podstaw do stwierdzenia, by między którymkolwiek umorzeniem a wszczęciem egzekucji doszło do wystąpienia ponad 3 letniej przerwy mającej prowadzić do przedawnienia odsetek. Każdy z wniosków o wszczęcie egzekucji prowadził do przerw biegu przedawnienia i po przerwie bieg przedawnienia rozpoczynał się na nowo.

Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany 27 kwietnia 2005 r. określił odsetki umowne w wysokości 40 % rocznie. W dacie wydawania nakazu zapłaty nie obowiązywały przepisy w przedmiocie odsetek maksymalnych, które zostały wprowadzone nowelizacją ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 157, poz.1316) z dniem 20 lutego 2006 r. Przepis przejściowy - art. 5 ustawy z 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 157, poz. 1316) nakazywał stosować nowe przepisy do czynności prawnych dokonanych po wejściu w życie ustawy. Następnie ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw dokonano nowelizacji przepisów o odsetkach maksymalnych. Zgodnie z przepisem art.359 § 2¹ k.c. odsetki wynikające z czynności prawnej nie mogą w skali roku przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych. Motywem tego przepisu były względy słuszności mające na względzie zapewnienie potrzeby ochrony dłużnika przed lichwą. Zgodnie z art. 359 § 2² k.c., jeżeli odsetki wynikające z czynności prawnej przekroczą wysokość odsetek maksymalnych, należy się zapłata tych ostatnich. W przepisie art.56 powołanej wyżej ustawy z 9 października 2015 r. ustawy wprowadza regułę intertemporalną, zgodnie z którą ustawa ta jest stosowana wyłącznie do odsetek należnych od chwili jej wejścia w życie. Zatem od 1 stycznia 2016 r. w niniejszej sprawie powinny być naliczane odsetki maksymalne. Jednak, jak już zaznaczono, powódka nie przedstawiła dowodu pozwalającego na ustalenie, że były one naliczane w wysokości wyższej niż odsetki maksymalne. Jej rzeczą było wystąpienie do komornika o wskazanie wysokości odsetek oraz terminu początkowego, na podstawie których obliczał skapitalizowane odsetki.

W odniesieniu do zarzutu nadużycia prawa czy też sprzeczności z zasadami współżycia społecznego wskazać wypada, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dopuszcza się w drodze wyjątku, możliwość stosowania art. 5 k.c. także wtedy, gdy odmowa udzielenia ochrony prawu podmiotowemu uzyskuje w istocie trwały charakter. Na okoliczność naruszenia art. 5 k.c. powódka powoływała kilkakrotne wszczynanie egzekucji i naliczanie kosztów postępowania egzekucyjnego. Zwrócić należy uwagę, że z dokumentów zaofiarowanych przez powódkę nie wynika, by w toku któregośkolwiek postępowania egzekucyjnego składała skargi na czynności komornika polegające na wszczęciu egzekucji, czy w postaci naliczonych kosztów postępowania i odsetek. Nie sposób przyjąć, że w niniejszym postępowaniu sąd miałby dokonać weryfikacji należności z tytułu kosztów postępowania. Norma art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy i można ją stosować w sytuacji, gdy w inny sposób nie można zapewnić ochrony interesu osoby zagrożonej wykonaniem przez nią prawa podmiotowego. (wyrok SN z dnia 17.09.1969 r. III CRN 310/69). Ponadto, z ustalonego stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że wszczynane przez nią postępowania egzekucyjne przeciwko powódce jako dłużnikowi kończyły się postanowieniami o umorzeniu egzekucji wobec jej bezskuteczności. Do umorzenia postępowania egzekucyjnego 4 – krotnie dochodziło nie na wniosek wierzyciela, lecz w związku ze wskazaną bezskutecznością egzekucji. Powódka winna też zwrócić uwagę na interes wierzyciela, który w związku z umorzeniem postępowania wszczynał pięć razy egzekucję, by nie doszło do przedawnienia roszczenia nie tylko

głównego, ale i odsetek. W ocenie sądu, postępowanie strony pozwanej jako wierzyciela nie było sprzeczne z prawem, wszak brak jest przepisu zakazującego ponownego wszczynania egzekucji, a umorzenie postępowania egzekucyjnego nie zwalnia dłużnika z długu. Zauważyć także należy, że każde z wszczętych postępowań nie trwały krótko. Gdyby tak było, to mogłoby sugerować, że wierzyciel celowo wszczynał postępowania, by uzyskać koszty choćby zastępstwa procesowego, lecz w rozstrzyganej sprawie nie mamy do czynienia z takim postępowaniem wierzyciela. Koszty postępowania egzekucyjnego zostały uregulowane w przepisach art.770 k.p.c. i art.770¹ k.p.c. We wszczętych postępowaniach egzekucyjnych komornik wskazywał na koszty poprzedniej egzekucji. Wierzyciel mógł się ich domagać, ponieważ prawomocne postanowienie komornika przyznające zwrot kosztów postępowania egzekucyjnego podlega wykonaniu bez zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. W tym zakresie nie doszło więc do nadużycia prawa lub sprzeczności zasadami współżycia społecznego. Powódka powołała także, że do stycznia 2021 r. uiściła łącznie kwotę 26 718 zł. Sąd ma świadomość, że kwota ta w odniesieniu do wartości należności głównej jest ponad sześciokrotnie wyższa, lecz powódka powinna wiedzieć, że nie spłacając terminowi swego zobowiązania naraża się na zwiększenie zadłużenia właśnie przez naliczanie odsetek, kosztów postępowania. Powinna też mieć baczenie, że wierzyciel korzystał ze swego uprawnienia, zaś w ciągu wcześniejszych czterech postępowań egzekucyjnych nie uzyskał zaspokojenia z przyczyn leżących po stronie powódki. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew w tabeli określiła sposób zaliczania wyegzekwowanych kwota zgodnie z art.1026 § 2 k.p.c.

Wskazać należy, że z rozliczeń zajęcia komorniczego k.33 – 37 za lata 2016 – 2020 sporządzonych przez C. nie wynika jakie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Najprawdopodobniej są to kwoty przekazywane przez pracodawcę powódki na poczet zajęcia komorniczego, lecz powódka nie wykazała jakie mają znaczenie w odniesieniu do dokumentów zgromadzonych w aktach Km 3666/15.

Mając powyższe na względzie sąd oddalił powództwo częściowo jako bezzasadne, a częściowo nieudowodnione.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je od powódki na rzecz strony pozwanej w kwocie 1 817 zł, na które to koszty składają się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i koszty zastępstwa procesowego 1 800 zł ustalone zgodnie z przepisem § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.